

DEN VISE FRÅN ÖSTERLANDET.
 "

Winchester Healing Fellowship ger ut en mycket intressant skrift i vilken jag fann nedanstående lilla berättelse om en erfarenhet, som Mr Best gjorde under sin krigstjänstgöring i Nordafrika.

"Det var år 1941 och dagen före julafton. Jag var förlagd till Tobruk och skulle göra en tjänsteresa till Alexandria. Jag tänkte passa på att få fira julen i en någorlunda civiliserad miljö - om man nu kunde kalla Ölgatan och de tusen och en kabaréerna i Alex för civilisation.

Britterna hade nått fram till Tobruk men delar av kustvägen var fortfarande i tyskarnas våld, så jag måste ta en omväg genom öknen innan jag kom till telegraflinjen vid Sollum.

När jag kom fram till Mersa Matruh var det nästan mörkt. Jag stannade ett slag för att sträcka på benen och då jag fortsatte var det alldeles mörkt och antingen Ni vet det eller inte så är vägen mellan Mersa Matruh och Alexandria mycket besvärlig att hitta i mörkret med mörklagda strålkastare.

Jag skumpade iväg och när jag nu tyckte jag hade raka vägen hem till Alexandria kände jag mig nöjd och förväntansfull inför tanken på ett glas Stella-öl och ett varmt härligt bad... Men då hände det. Jag fick motorstopp utan allra minsta förvarning.

Jag tryckte på startknappen. Inte ett liv. Jag gick ut och lyfte på huv-
ven men då jag inte hade någon ficklampa så såg jag ingenting. Ja - det
var inte mycket att göra. Jag var just beredd att stiga in i bilen igen
för att invänta gryningen när jag fick en känsla - ni vet hur det känns
- att någon stod bakom mej. Automatiskt grep jag efter revolvern och
vände mig snabbt om. Fastän det var alldeles beckmörkt kunde jag se att
en arab stod alldeles intill klädd i vita kläder. Jag såg tydligt varje
detalj i hans klädnad och varje drag i hans ansikte. Detta vet jag med
säkerhet och jag minns mycket väl hans leende när han tittade på revol-
vern och sade "Frid vare med Dig!" Ni förstår nog att jag kände mig
ganska idiotisk med dragen revolver i den situationen, så jag stoppade
den raskt och beslutsamt tillbaka i hölstret.

Så tar främlingen åter till orda: "Skulle Ni ha något emot att dricka en kopp kaffe med min chef, shejken El Ramaddhi?"

Efter vad man försökt lära mig som soldat borde jag avböja, men jag kände ändå på något sätt att det enda rätta var att acceptera denna överraskande invit, så jag följde med - det tycktes vara ett helt kort stycke - till ett litet envåningshus. Det var för mörkt för att se exakt hur det var byggt men konturerna kunde jag se tydligt.

När araben öppnade dörren såg det varmt och behagligt ut därinne, men när jag steg över tröskeln var det som att komma in i ett kylhus... men plötsligt i ögonblicket därpå kände jag mig varm och avkopplad.

I hörnet framför en värmande koleld satt en arab vars utseende gjorde ett mycket starkt intryck på mej. När jag kom in reste han sig och hälsade. "Jag är shejk El Ramaddhi, herr Best" sade han. "Jag tyckte att vi gott kunde ta oss en kopp kaffe tillsammans tills molnen dragit vidare och bilen får lust att gå igen." (understrykning av I.T.)

Då jag tryckte hans hand kände jag mig fyllas av ett lugn och en frid som aldrig tidigare. Han förde mig till en hög mattor där vi satte oss. Utan ett ljud kom tjänaren med kaffe och lika tyst drog han sig tillbaka igen.

"Efter vad jag kan förstå" sade min värd, "så kan Ni tala vårt språk. Låt oss därför samtala på arabiska". Och så pratade vi med varandra, eller om sanningen skall fram så var det nog mest han som talade. Han

talade om världen, om kriget, om livet, om Gud och till slut också om mig. Bland mycket annat berättade han att en dag skulle jag bli en stor läkare, men inte riktigt i den mening man i dag lade i begreppet läkare. Jag glömmer aldrig hans stilla leende när han gjorde denna anmärkning.

Be mig inte gissa hur många koppar kaffe vi drack, för det är god sed bland araber att kaffet och konversationen skall flyta i lika strida strömmar.

Han talade om en mängd olika ämnen och om saker som jag inte kunde något om, men ändå var det när han sade något som om jag på förhand visste vad han därefter skulle säga. Han talade om ämnen jag gärna ville höra mera om men som jag ända tills då inte haft en tanke på och ännu mindre diskuterat med någon människa, - Det var verkligen det mest angenäma samtal jag haft i hela mitt liv.

Plötsligt nämnde han åter mitt namn och sade "Molnen har dragit vidare; månen skiner klart och Ni kommer säkert att vara glad åt att finna att bilen nu kan starta igen."

Medan han yttrade detta reste han sig och räckte mig handen igen och jag var bara alltför glad att få trycka den. Varför vet jag inte, om det inte var för att beröringen med hans hand var som en välsignelse som tycktes ge mig frid och en andlig balsam för sinnet i denna tid av hårdhet och anspänning då det gällde att döda eller dödas.

När vi gick mot dörren sade han "Låt mig lyckönska Er till att Ni talar mitt språk så utmärkt." Då slog det mig att jag hade talat arabiska som om jag aldrig gjort annat i hela mitt liv. Vanligen brukade jag staka mig, vara tvungen att tänka efter och välja orden omsorgsfullt för att inte göra misstag, men nu slog det mig plötsligt att den här kvällen hade jag för första gången kunnat tala flytande rätt och utan minsta tanke på några språkliga svårigheter.

Just när jag tog adjö för att gå ut i den kalla ökenluften kom tjänaren fram till oss. Himlen var stjärnklar och månen lyste silvervit. Det var första gången i Afrika som jag kunde se skönheten i en stjärnklar natt och glädjas åt den... vi brukade bara ha förbannelser till övers för klara nätter och månsken, för vi visste mer än väl hur fiendens flygare brukade utnyttja sådant väder.

Tillsammans med tjänaren gick jag tillbaka till bilen och tryckte på startknappen. Motorn gick genast igång. Jag vände mig om och vinkade åt araben som stod intill. Så lade jag in växeln och vände mig på nytt för att säga att jag skulle hälsa på på återresan. Då hade han utan vidare försvunnit!

När nu bilen gick igen återvände min lust att komma till Alex, så jag satte iväg igen. Men först satte jag ett tydligt märke i min karta var mina nyförvärvade vänner bodde så att jag skulle kunna göra ett nytt besök på återvägen. - Mest tänkte jag på Alexandria, men det var en och annan tanke dessutom som förbryllade mig. Hur kunde han veta så mycket om mig?... Hur kunde han veta att bilen skulle gå igen?... att månen sken och att molnen hade dragit förbi?... Hur kunde han veta? Ja - det var en hel hop frågor som förbryllade mig och jag bestämde mig för att på återvägen skulle jag fråga honom själv.

Mitt tjänsteärende i Alex var snart uträttat och jag fick gott om tid till att ta del av de nöjen som julfesterna i staden bjöd på och ägnade inte en tanke åt min shejk El Ramaddhi. Det var väl bara i sin ordning, för sådana tankar kunde väl knappast passa ihop med ett otal flaskor öl.

Jag lyckades fördriva tiden så att jag fick tillbringa också nyårshelgen i angenäm miljö, men den 2:dra januari var jag på återväg till Tobruk. Jag hade rest i god tid för att få tillfälle att stan- na ett par timmar hos shejken El Ramaddhi, och jag hade med mig en

väska med kaffe från mässen som en present, för jag visste inte vad annat jag skulle hitta på. Ni vet man har ofta den där känslan - vad skall man ge åt den, som har allt han behöver?

När jag kom till den plats uteslutar kusten som jag märkt ut på kartan - där min vän skulle bo - såg jag ingenting utom tomma öknerna. Jag körde vidare ett hundratal meter och då såg jag ett hundratal meter vid sidan om vägen en byggnad i en våning. Det såg ut som om det måste vara den rätta, men nog kände jag mig säker på att jag inte gått några 100 meter på julaftonen. När jag kom närmare såg jag att det var en byggnad av sandsten med arabiska inskrifter. Men ingenstans hittade jag några dörrar eller fönster att komma in igenom! Jag var ytterligt förbluffad! När jag såg mig om gick det en arab med tre kameler ett stycke därifrån. Jag väntade tills han kommit närmare och frågade om han visste var shejken El Ramaddhis hus låg. Han svarade ingenting men tittade mycket egendomligt på mig. Jag trodde han kanske var misstänksam, och som jag visste att araberna tycker om att man kan tala med dem på deras eget språk, så förklarade jag varför jag frågat. Jag berättade att jag haft ett mycket intressant samtal med shejken på julaftonen och bjudits på ett utmärkt kaffe. Jag måste dock erkänna att den här araben inte alls reagerade som jag väntat. Visserligen kan jag inte påstå att han blev blek som ett lik för det kan araber inte bli. Men grå blev han, den saken är klar, och så stack han iväg utan att säga ett ord och hans kameler såg lika rädda ut som han själv gjorde.

- Ja - Ni kan förstå hur jag kände mig! Där stod jag och tittade på ett hus som varken hade fönster eller dörrar, och inget annat hus fanns inom synhåll. Vilket dilemma!

Men då fick jag plötsligt en vision av hur min stationsbefälhavare frågade förste löjtnanten efter vart jag tagit vägen och varför jag inte kommit tillbaka, så jag satte full fart mot Tobruk utan att spillå mer tid på mina problem. Men nog måste jag medge att shejken upptog mina tankar mer än körningen.

När jag återvänt till mitt förband fick jag annat att tänka på än shejken. Nog grubblade jag ibland över min egendomliga upplevelse men det var först två år senare - julen 1943 - som jag fick en förklaring - sådan den nu var - på mitt juläventyr.

Egendomligt nog var det just på julaftonen och jag var bjuden på middag i Cairo. Den var anordnad av några av mina koptiska studentvänner. De var medlemmar av den arabisk-kristna kyrkan och jag hade träffat dem tidigare under året i samband med en del polisärenden som jag sysslade med.

Efter middagen satt vi och berättade historier då en av dem frågade om jag varit med om något ovanligt, som jag kunde berätta. Jag skulle just säga nej, då jag plötsligt kom att tänka på mitt äventyr två jular tidigare. Jag berättade genast om mitt möte med shejken El Ramaddhi - på arabiska - som jag nu talade riktigt bra.

Plötsligt märkte jag att en ung student satt spänt framåtlutad och lyssnade intensivt. Han bad mig repetera historien och frågade om detaljer. Han var mycket upprörd och sade att han kunde ge förklaringen. Hans intensiva intresse hade smittat av sig på de övriga och alla var lika ivriga att höra förklaringen.

Han berättade att byggnaden utan fönster och dörrar en gång var shejken El Ramaddhis bostad. Sedan tvåhundra år var den hans grav. Shejken hade varit en vis man, ett vördat helgon, och det hade varit en vana hos honom att invitera resande på kaffe och söka hjälpa dem med deras bekymmer.

"Nu vet Ni", sade han triumferande "varför Ni inte kunde finna honom. Han hade ju dött för 200 år sedan och Ni måste ha tillbringat Er julafton med hans ande och med hans tjänares ande också."

Inget att undra på om araben med kamelerna blivit grå vid min berätt-

telse.

Alla mina arabiska vänner nickade gott samförstånd med den lämnade förklaringen, för österlänningar är mer beredvilliga att acceptera sådana här erfarenheter än västerlänningar. Jag har också en känsla av att det inte finns någon annan förklaring. Det enda jag kan tillägga är att alla de förutsägelser shejken gjorde mig - inklusive att jag skulle bli en sorts läkare, vilket då föreföll fullkomligt orimligt - helt har slagit in.

Det får en att tänka! Inte sant! "

Så löd alltså Mr Campbell-Bests berättelse i "Light Within".

I december lämnade jag en liten rapport om mitt besök hos Friedrich Jürgensen och nämnde hans bandinspelningar av program från andevärlden.

Jürgensen hävdar bestämt att de flygande tefaten är intet annat än den välbekanta Karons färja, som forslar de "döda" till andra sfärer. Våra vänner på andra sidan vill på allt sätt knyta kontakter med oss och hjälpa oss till rätta. De kan dock inte gå längre än lägen tillåter. Vi måste själva önska kontakt innan sådan i större omfattning kan komma till stånd.

Jürgensen berättar hur tefatspiloterna, som med skepp och allt materialiserar sig i vår rymd, klagar över att de tvingas åter uppleva kroppens tyngd och smärtor, men de gör det för att hjälpa oss. Han berättar att han fått rapport: -"Nu flyger vi över Jokkmokk", och 2½ minut senare: "Nu passerar vi Mälaren".

De flesta läsare känner säkert till att ett tefat som hänger stilla vanligen omslutes av ett moln - luftjoner är utmärkta kondensationskärnor - och det är också välbekant att ett tefat, som hänger stilla på t.ex. 100 m höjd stoppar bilmotorer som kommer i närheten. Luftjoner gör luften ledande så att det elektriska systemet sätts ur funktion genom kortslutning. Vi vet också att dieselmotorer, som inte har någon elektrisk tändning, inte påverkas av flygande tefat på samma sätt.

Vad hände nu när Mr Best körde mot Alexandria? Jo han fick motorstopp under ett moln (= tefat). Därpå träffade han en av våra vänner från andra sidan, som för att träffa honom och förbereda honom på hans kommande uppgifter bl.a. som helbrägdagörare i Den Nya Tidsålderns mångskiftande verksamhet, gjort sig omaket att för några timmar åter ikläda sig en plågsam materiell kropp. - Vi känner väl till rydmmänniskornas lätthet att hålla telepatisk kontakt med vem de vill här på jorden. Jürgensen bekräftar detsamma hos sina "andevänner". Att shejken visste vem Mr Best var är därför inte förvånande. Hela mötet var naturligtvis väl förberett. - De utomjordiska behärskar ju helt tidsdimensionen så de kan lätt se efter vad en viss person kommer att ha för sig i framtiden och därpå anpassa sina göranden för ett lämpligt ingripande.

Jürgensen framhåller att när han skall få en större sändning, som t. ex. Ritsch-Ratsch polkan med kör och orkester, så avlyssnar våra vänner i god tid i förväg det program där polkan skall spelas av Wiener filharmoniker etc. Så gör de en ny, rolig och rimmad text om Jürgensen och hans dagliga liv. Så får Jürgensen ett anrop med besked att lyssna på t. ex. Wien vid ett visst klockslag. Han sitter beredd med sin radio och sin bandspelare. Den österrikiske hallåmannen pålyser Ritsch-Ratsch polkan men som kunnig operasångare hör Jürgensen genast att texten är utbytt så han slår på sin bandspelare. Här har alltså våra vänner på andra sidan blockerat sändningen från Wien och ersatt den med sin egen instudering som säkert ej är "syntetisk" utan gjord av en kör och orkester på andra sidan.

Det är möjligt att de blockera - i det valda exemplet: Wien - endast genom att lägga ut en ridå av joniserad luft. - Varje radiotekniker vet att joniserad luft - heavyside-skiktet - reflekterar radiovågor på lång- och mellanvåg. Jürgensen har fått uttryckligt besked om att "kortvågen är så besvärlig". Den tränger lätt igenom heavyside-skiktet.

Mycket mer kunde sägas i detta intressanta ämne men vi kanske möts igen.

Till dess mina bästa hälsningar!

Ivan Troëng